

Σάμ. Ἀγόρασα ἓνα μ'λάρ' γομαριά'κον νὰ κάνουμι τ'ς δ'λειές μας Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἀλογο γομαριάτικο Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀμοιβή διὰ τὴν μεταφορὰν φορτίου Λεξ. Βάιγ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γομάρισμα τό, ἐνιαχ. γομαρίασμα Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) γομαριάσμαν Πόντ. (Τραπ.) γομαρίασμαν Πόντ. (Σταυρ.) γομαρίασμα Τσακων. (Μέλαν.) γομαρίασμα Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παζ. ὁμαρίασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γομαριάζω.

1) Ἡ τακτοποίησις φορτίου πρὸς φόρτωσιν καὶ μεταφορὰν ἐνθ' ἄν.: *Εἶδα ὁμαρίασμα βοῦ τῶ δόκαμες τῶ γλάδιῳ* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Τοῦ ὁμαριασμάτου 'ναι. Τὰ 'χεις κακοῦμα-ριασμένα καὶ γι' αὐτὸ δὲ βορεῖς νὰ τὰ σηκώσης αὐτόθι. Τσι γομαρίασμα 'ν' ἔγκειν;* (τί γομαρίασμα εἶναι αὐτό;) Τσακων. (Μέλαν.) *Τὰ κάβα εἶναι θέντα γομαρίασμα* (τὰ ξύλα θέλουν γομαρίασμα, πρέπει νὰ τακτοποιηθοῦν πρὸς φόρτωσιν) αὐτόθι. 2) Τὸ παραλύτως κατάκεισθαι Παζ. Συνών. κοιτασμάρα, κοιτασμός, σβερωμαρά.

γομαριαστής ὁ, ἐνιαχ. ὁμαριαστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ὁμαριάστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γομαριάζω.

1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γομαριάζει, ἢ συνενώνει κλάδους εἰς δεμάτια, εἰς γομαρία, ἐνθ' ἄν.: *Καλὸς ὁμαριαστής εἶσαι σύ· ξέρεις καὶ ὁμαριάσεις ὠραία* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Τὸ θηλ., ὁμαριάστρα, τὸ μέρος ὅπου συσκευάζονται τὰ ξύλα ἢ οἱ κλάδοι εἰς δεμάτια, γομαρία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐπὶ γὰρ δὲ εἶναι μιὰ ὁμαριάστρα καὶ θὰ κάμω καὶ ὦ τὸ ὁμαρί μου.*

γομαριάτικο τό, Κρήτ. κ.ά.

Τὸ Βυζαντ. γομαριατικόν.

Ἡ ἀμοιβή ἢ ὁποῖα δίδεται μὲ βάσιν τὸ γομαρί, τὸ φορτίον ἐνθ' ἄν.: *Γομαριάτικα πλέρωσα καὶ μοῦ ἀλωνίζουν τὰ σπαρτά μου Κρήτ.*

γομαρίζω Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κ.ά. γ'μαρίζον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) γιομαρίζω Ἐρεικ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί.

1) *Γομαριάζω Α1*, τὸ ὅπ. βλ. Ἐρεικ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.): *Πιάνουμ' καὶ τὰ ξύλα μας καὶ τὰ γιομαρίζουμ' ὁμορφα ὁμορφα καὶ τὰ δένουμε μὲ τὰ λυγέρια* (= κλάδους λυγαριᾶς) Ἀργυρᾶδ. 2) *Φορτώνω ἐπὶ ζῶου Λεξ. Μπριγκ.* 3) *Γομαριάζω Α4*, τὸ ὅπ. βλ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) — *Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κ.ά.: Τοῦ γ'μαρ'σι 'λότιλα αὐτὸς Αἰτωλ. Συνών. παρὰ γαῖδο υ-ρῖζω.* 4) Ὑβρίζω κατὰ τρόπον βάνυσον Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δὲ δέχουμι νὰ μὴ γ'μαρίζ' μέρα νύχτα.*

γομαρικὸς ἐπίθ. Κρήτ. (Ἀβδοῦ Ἀγιος Γεώργ. Ἀρχάν. Μονοφάτσ. Νεάπ. κ.ά.) — *Λεξ. Μπριγκ. Οὐδ. γομαρ'κὸ* Ἡπ. (Πλατανούσ. Πράμαντ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κολάκ. Μύτικ. Σιβίστ.) γομαρικός Λεξ. Βλαστ. 335.

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Ὁ ἱκανός, ὁ κατάλληλος νὰ φέρῃ φορτίον Λεξ. Μπριγκ.

Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: *Γομαρικό ζωο Λεξ.* Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 2) Τὸ οὐδ, ὡς οὖς., τὸ ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου φορτίον Κρήτ. (Ἀβδοῦ Ἀγιος Γεώργ. Ἀρχάν. Μονοφάτσ. Νεάπ. κ.ά.): *Πολλὰ λίγο εἶναι τὸ γομαρικό σου Ἀρχάν. Βαρὺ—ἀλαφρὸ γομαρικό Κρήτ. β)* Ὁ ὄνος Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κολάκ. Μύτικ. Σιβίστ.): *Βρὲ κέρατον, γομαρ'κὸ τοῦ κираτᾶ!* (ὕβρις) Βόιον 3) Μετων., χονδροκαμωμένος καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος Ἡπ. (Πλατανούσ. Πράμαντ. κ.ά.)

γομαρίλα ἡ, Μακεδ. (Πεντάπ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

1) Μυρωδιὰ γομαριόυ. Συνών. γαῖδο υρῖλα.

2) Μεταφ., ἀπρεπὴς συμπεριφορά. Συνών. βλ. εἰς λ. γομαριὰ 3.

γομαριλίκι τό, ἐνιαχ. γομαρ'λίκι Ἡπ. γομαρ'λίξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λίκι.

Ἡ οἶονεῖ ὡς τοῦ ὄνου, ἢ ὄνειος διαγωγὴ, ἢ ἀγροῖκος, βάνυσος ἐνθ' ἄν.: *Μόνο γιὰ γομαριλίκια εἶναι* Ἡπ. Συνών. εἰς λ. γομαριὰ 3.

γομαρίνα ἡ, Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

Ἡ θήλεια ὄνος: Παροιμ. *Ἡ ἀλαφίνα βρέθ'κι γομαρίνα* (ἐπὶ διαψευδομένων ἐλπίδων).

γομαρινὸς ἐπίθ. Ἡπ. γομαρ'νὸς Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Ἰων. (Κρήν.) γομαρινὸς Θεσσ. (Ἀγ.) γομαρ'νὸς Ἡπ. (Νεγᾶδ.) Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Πήλ. Σκήτ. Συκαμν. Τρίκερ. Τσαγκαρ.) Μακεδ. (Βέρ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Ἐράτυρ. κ.ά.) γ'μαρινὸς Στερελλ. (Φθιώτ.) Θηλ. γομαρ'νιά Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σκήτ. Συκαμν. κ.ά.) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομαρί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ινός.

Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον ἢ ὁμοιάζων ἢ προερχόμενος ἐξ ὄνου ἐνθ' ἄν.: *Γομαρ'νὸ γάλα Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Γομαρ'νὸ κιφᾶλ' Θεσσ. (Τρίκερ.) Γομαρ'νὴ ὑπουμονή Μακεδ. (Ἐράτυρ.) Γομαρ'νὴ δ'λειὰ (σκληρὴ ἐργασία) Μακεδ. (Γήλοφ.)* 2) Μεταφ., ὁ ὑπερμεγέθης Θεσσ. (Ἀγ. Τσαγκαρ. Σκήτ.) Μακεδ.: *Γομαρ'νὴ δαμασκηγιὰ* (ἡ παράγουσα γομαρινά, ἥτοι μεγάλα δαμάσκηνα) Μακεδ. *Γομαρ'νὰ κираσία* (εἶδος μεγάλων κερασιῶν) (Τσαγκαρ.) || Παροιμ. *Γομαρ'νὸς τουρβάς κὶ τραγεῖδ σζ'νὶ* (ἐπὶ τῶν ἀσυμβιβάστων) Θεσσ. (Ἀγ.) *Γομαρ'νὸς ντουρβάς κὶ 'ς τ' μέσ' τρέπιους* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Θεσσ. (Ἀγ. Σκήτ.) *Γ'μαρ'νὸς τουρβάς κὶ φ'λυρήδου σζ'νὶ* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Θεσσ. *Γομαρινὰ μοῦτρα ἀφεντικὴ ζωὴ* (ἐπὶ τῶν ἀποβλεπόντων εἰς προσωπικὴν εὐτυχίαν, ἀδιαφορούντων δὲ διὰ τὰς ἠθικὰς ἀταξίας) Ἡπ. *Γομαρ'νὸ πρόσσουπον χαριτουμέν' ζουή* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. *Γαῖδο υρῖνὰ μοῦτρα ἀφεντικὴ ἢ ζωή.* || Ἄσμ.

Ἐνας ἱνιός, ἱνιούτσικος τῆς κονράσιᾶς ἢ ἄντρας, πῶχει τὴ γούνα γομαρ'νὴ κὶ τραγίνα μανίκια Θεσσ. (Κρυόβρ.) Συνών. *γαῖδο υρῖνιός, γαῖδο υρῖσιος, γαῖδο υρῖνός, γαῖδο υρῖτικος, γαῖδο υρῖτσινος.*

γομάρισμα τό, ἐνιαχ. γ'μαρ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γομαρίζω.

Τὸ ὑβρίζειν διὰ τῆς λ. γομάρι ἐνιχ.: Αὐτὰ τὰ γ'μαρίσματα δὲν τὰ δέχονμ' ἰγὼ Αἰτωλ.

γομαρίστρα ἡ, Μῆλ. ὀμαρίστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γομαρίζω.

1) Ἡ γυνή ἢ μεταφέρουσα ἐπὶ τῆς ράχεως φορτίον, συνήθως κλάδων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Θὰ βρω δὴ τρεῖς ὀμαρίστρες νὰ πᾶμε νὰ φέρωμε δὴ κλήματα. 2) Σημεῖον συγκεντρώσεως πολλῶν δεματίων δημητριακῶν ἐντὸς τοῦ θερισθέντος ἀγροῦ Μῆλ. Συνών. *θεμωνιά*.

γομαριστράκι τό, ἐνιχ. ὀμαριστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γομαρίστρα διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Μικρὰ κόρη μεταφέρουσα ἐπὶ τῆς ράχεως φορτίον, συνήθως κλάδων.

γομαριτζῆς ὁ, ἐνιχ. ὀμαριτζῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
γομαριτζῆς Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομάρι.

Γομαρᾶς 4, τὸ ὅπ. βλ. ἐνθ' ἄν.

γομαρίτικος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 421 γ'μαρί-
τ'κους Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομάρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτι-
κος.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων σχέσιν μετὰ τὸ γομάρι, τὸν ὄνον, ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδοουρένιος, γαιδοουρή-
σιος, γαιδοουρίνιος, γαιδοουρίτικος, γαι-
δοουρίτινιος.

γομαρίτσα ἡ, ἐνιχ. γομαρίτσα Ἡπ. (Ἀρτοπ. Αὐλό-
τοπ. Ἰωάνν. Λάκκα Σουλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομάρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

Θωπευτ., ἢ μικρὰ ὄνος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἔχασα τὴ γομάρα μου μὴ ξύλα φουρτουμένη,
ντέ γομάρα μ', ντέ! Ντέ γομαρίτσα μ', ντέ!
Συνών. βασταγοουρίτσα, γαιδοουρίτσα, γαι-
δοουροπούλα, γομαροούλα.

γομαροβόλι τό, ἐνιχ. ὀμαροβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομάρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

Πλῆθος φορτίων ἢ δεματίων ἐκ κλάδων ἐνθ' ἄν.: Μου-
ρέ, εἶδα ὀμαροβόλι 'ν' πού 'ν' ἐκεῖ μέσ' 'ς τὴν αὐλή;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γομαροθέμι.

γομαροβουνιά ἡ, ἐνιχ. γομαροβουνιά Θεσσ. (Ἀρ-
ματωλικ. Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.) Μακεδ. (Βροντ.) γομαρο-
σβουνιά Ἡπ. (Αὐλότοπ. κ.ά.) γομαροσβουνιά Ἡπ.
(Ἀρτοπ. Λάκκα Σουλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ βουνιά.

Κόπρος ὄνου ἐνθ' ἄν.: Ἀφ'σα ἀν'χτὰ τ'ν πόρτα κὶ μπῆκι
εἶνα γομάρ' κὶ γιόμουσι ἢ αὐλὴ οὐλὸν γομαροβουνιά Θεσσ.
(Κρυόβρ.) Νὰ μᾶς' γομαροβουνιά γιὰ τοῦ μπαχτσέ αὐτόθι.
Μὶ γομαροβουνιά παλικά κάπνιζάμι Μακεδ. (Βροντ.)
Συνών. γαιδοουροβουνιά, γαιδοουροκα-
βαλλίνα, γαιδοουροκάβαλλο, γαιδοουρο-
κοπριά, γαιδοουροκόπρο, γαιδοουροκού-
ρελο, γαιδοουροφούσκι, γομαροκαβαλλί-
να, γομαροκοπριά, γομαροκούραδο, γο-
μαροσκατίνα, γομαροφούσκι.

γομαρόβρυνση ἡ, ἐνιχ. γομαρόβρυνση Ἡπ. (Αὐλότοπ.
Λάκκα Σουλ. Παραμυθ. Ραδοβύζ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ βρύση.

Βρύσις ὑπαίθριος εἰς τὴν ὁποίαν συγκεντρώνονται οἱ ἀγε-
λαῖοι ὄνοι καὶ ὑδρεύονται ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γομαρόβρυνση Ἡπ.
(Ραδοβύζ.)

γομαρογκάγκανο τό, ἐνιχ. γομαρογκάγκανον
Θεσσ. Μακεδ. (Κολινδρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ γκάγκανο.

Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (*Scolymus hispanicus*)
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὰ
ξέρ'ς τὰ γομαρογκάγκανα; Γιουμάτους εἶρι ζιρβά-διξά
ἢ δρόμους πὺν πααίβ' θακάτ' Μακεδ. (Κολινδρ.) Συνών.
ἀγκάβανος, ἀλειμματοῦδι, ἀνάλατος Β1,
γαιδοουράγκαθο 1, γομαράγκαθο, κουφά-
γκαθο.

γομαρογάιδαρος ὁ, ἐνιχ. γομαρογάιδαρος Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ γάιδαρος.

Ἐπιτακτικὸν τοῦ γομάρι, ἥτοι τοῦ ὄνου, μετὰ σημ. μεταφ.
ἐπὶ τοῦ εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀναγώγου ἐνθ' ἄν. Συνών.
γαιδοουρογάιδαρος.

γομαρόγαλο τό, ἐνιχ. γομαρόγαλο Ἡπ. (Ἀρτοπ. Αὐ-
λότοπ. Δωδών. Κούρεντ. Μαργαρ. κ.ά.) γομαρόγαλον Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.
Δεσκάτ. κ.ά.) γ'μαρόγαλο Στερελλ. (Δεσφ.) γ'μαρόγαλον
Θεσσ. (Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Φωτειν.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ. Φθιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ γάλα.

Τὸ γάλα τῆς ὄνου ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γ'μαρόγαλον εἶμι φάρμα-
κου γιὰ τοὺν καρκαλιὰ (= κοκκυτίν) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Ἀμα
δὲν κατιβάξ' ἢ μάννα τ' γάλα, νὰ δώσιτι τ' πιδιοῦ γ'μαρόγα-
λον, εἶμι τοῦ καλύτιρου Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀ, π' νὰ πῆς
γ'μαρόγαλο! (ἀρά' νὰ προσβληθῇς ὑπὸ φυματιώσεως καὶ
νὰ πῆς γάλα ὄνου πρὸς θεραπείαν σου) Στερελλ. (Δεσφ.)
Συνών. γαιδοουρόγαλα.

γομαρογουλιανός ὁ, ἐνιχ. γομαρογ'λιανός Μακεδ.
(Καστορ.) γομαρογ'λιανός Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γομάρι καὶ γουλιανός.

Εἶδος πτηνοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς μικρὸν κύκνον καὶ δια-
βιῶντος παρὰ τὰς λίμνας ἐνθ' ἄν.

γομαρογουστέρα ἡ, ἐνιχ. γομαρογούστερας ὁ, Ἡπ.
(Μαργαρ.) γομαρογούστιρας Ἡπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ.
κ.ά.)

Τὸ ζῶον Σαύρα ἢ πρασίνη (*Lacerta viridis*) τῆς οἰκογ.
τῶν Σαυριδῶν (*Saurides*) ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδοουρο-
γουστέρα, κίτρινη γουστέρα, κίτρινο-
γουστέρα, πρασινογουστέρα, σαυράτα,
σαυρόφης, σκορτσέρα, χολοσαυράς.

γομαρογύρεμα τό, ἐνιχ. γ'μαρογύρεμα Στερελλ.
(Παρνασσ.) γομαρογύριμα Ἡπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ.
κ.ά.) Θεσσ. (Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομαρογυρεύω.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ὄνου, ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Κάλλιο γ'μαροδέσιμο | παρὰ γ'μαρογύρεμα
(ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τις προνοητικὸς διὰ νὰ ἀποφεύγῃ
τὰς ταλαιπωρίας) Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. παροιμ.

